

Възпоменание

Току що се яви зората
Въ единъ прѣкрасенъ майски день,
Излѣзохъ азъ изъ одаята
Душевно много наскърбенъ. —

Но гдѣ и къмъ кого да ида?
Кой може да ме утѣши?
Къмъ кой мждрецъ да се отправя,
Въ съвѣтъ той да ми се вѣсти?

И тѣй стоехъ съсъ нетърпене,
И много, много азъ мълчахъ,
Но по сърдечно си влѣчене
Къмъ Трапезица азъ тръгнахъ.

Навредъ тамъ тихий вѣтъръ вѣе,
Рѣката Янтра тамъ шумти;
И славейчето сладко пѣе
И пжтниците весели.

Менъ само не развеселява
Тази природна веселба,
Но само ми възпоменава
За прадѣднитѣ врѣмена!

И дума: „Слушай, юноше, съ внимание,
Къмъ тебе вика таенъ гласъ,
Нагледай се съ възпоменане,
Живѣе всичко до тозъ часъ.

Смисли за тази Трапезица,
За този старий, нашый градъ,
Той българска е билъ столица,
Измива прадѣдния грѣхъ!